

ЕРО С ОНОГА СВИЈЕТА

Копао Турчин с Туркињом кукурузе, па на подне отиде Турчин да препне и да напоји коња, а Туркиња остане одмарајући се у хладу. Утом удари однекуд Еро:

– Помози бог, кадо!

– Бог ти помогао, кмете! А одакле си ти, кмете?

– Ја сам, кадо, с онога свијета.

– Је ли, бога ти, а нијеси ли виђео тамо мога Мују, који је умро прије неколико мјесеци?

– О, како га не бих виђео! Он је мој први комшија.

– Па како је, бога ти, како живи?

– Хвала богу, здраво је, али се богме, доста мучи без ашлука*. Нема за што да купи дувана, нити има чим да плати каву у друштву.

– А хоћеш ли ти опет натраг? Не би ли му могао понијети, да му пошљем мало ашлука?

– Би, зашто не би, ја идем сад управо тамо.

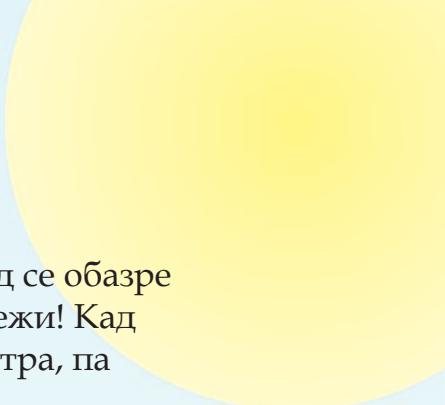
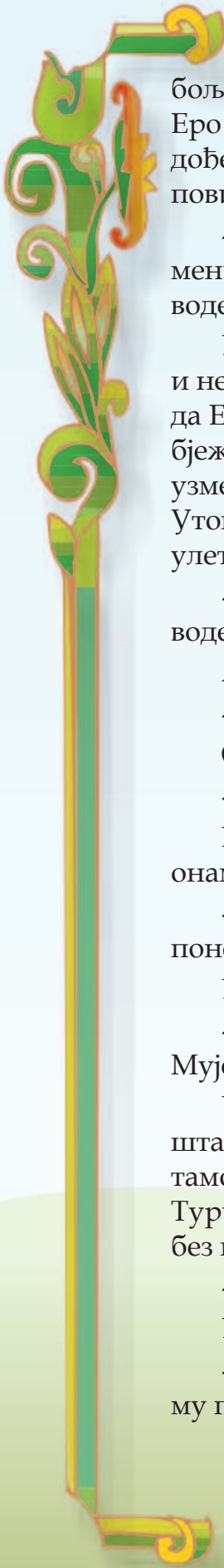
Онда Туркиња отрчи тамо ће јој се муж био скинуо од врућине, те узме кесу с новцима, и што гођ буде новаца у њој, да Ери да понесе Муји. Еро докопа новце, па метне у њедра, па бјежи уз поток. Тек што Еро замакне уз поток, ал' ето ти Турчина ће води коња да напоји, а Туркиња те преда њ:

– Да видиш, мој човјече! Туда сад прође један кмет с онога свијета, па каже за нашега Мују да се мучи без ашлука*: нема за што да купи дувана, нити има чим да плати каву у друштву, те сам му ја дала оно новаца што је било у твојој кеси да му понесе.

А Турчин:

– Па куд оде? Куд оде?

А кад му жена каже да је отишао уз поток, онда он брже-

боље скочи на гола коња, па поћерај уз поток. Кад се обазре Еро и види Турчина ће трчи за њим, а он онда бјежи! Кад дође под брдом у једну воденицу, а он утрчи унутра, па повиче воденичару:

– Бјежи, јадна ти мајка! Ето Турчина да те посијече, већ дај мени твоју капу, а на теби моју, па бјежи уз брдо туда око воденице.

Воденичар, видећи Турчина ће трчи на коњу, поплаши се, и не имајући кад питати зашто ће и кроз што да га посијече, да Ери своју капу а Ерину баци на главу, па изнад воденице бјежи уз брдо. Еро метне воденичареву капу на главу, па још узме мало брашна те се поспе и начини се прави воденичар. Утом и Турчин дотрчи пред воденицу, па сјаше с коња и улети у воденицу:

– Камо, море, таки и таки човјек, што је сад ту ушао у воденицу?

А Еро му каже:

– Ено га, видиш, ће утече уз брдо.

Онда Турчин:

– Држи ми, море, коња.

Еро узме коња, а Турчин уз брдо за воденичарем овамо-онамо по буквику. Кад га већ стигне и ухвати, а он:

– Камо новци што си преварио моју жену, те узео да понесеш Муји на они свијет?

Воденичар се стане крстити и снебивати:

– Бог с тобом, господару! Ја нити сам виђео твоје жене, ни Мује, ни новаца.

И тако им прође читаво пò сата, док се освијесте и виде шта је. Онда Турчин потрчи наврат-нанос к воденици; кад тамо, али хоћеш! Еро узјахао коња, па отишао без трага, а Турчин савије шипке, па пјешнице к жени. Кад га жена опази без коња, а она повиче:

– Камо, човјече, шта уради?

Вели (тамо њој матер!):

– Ти си му послала новаца да купи каве и дувана, а ја сам му послао и коња, да не иде пјешнице.